

hed ere større Under end midlertidige prohibitive Foranstaltninger. For mig staar det fuldstændig klart, at det er Kampen om Magten, der er Kjørnepunktet i Striden, og den Strid ophører kun, naar man søger at gjøre det første Skridt til at fjerne Dissensien. Dette første Skridt er, som jeg allerede tidligere har udtalt, og som det blev udtalt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgfreds (Scharling), at søge en Overenskomst paa den nu foreliggende Finantslovs. Jeg beklager, at det Haab, som jeg tidligere havde i saa Henseende, er blevet mindre. Jeg har ganske vist kunnet forstaa, skøndt jeg ikke har kunnet billige, at dette Thing har ment at maatte ved 2den Behandling af Finantsloven stille sig i alt Væsenligt paa samme Standpunkt, hvorpaa man stod i den Betænkning, der blev afgiven inden Oplosningen. Jeg havde imidlertid det Haab, at Udviklingen skulde gaa for sig paa en saadan Maade, at Finantsloven, naar den var vedtagen her ved 3die Behandling, kunde fremtræde saa væsentlig ændret, saa væsentlig forskjellig fra den Skikkelse, den nu efter denne Behandling ventes at ville modtage, at Landstinget kunde forstaa, at det var en Haand, der blev udraft fra dette Thing, en Haand, som jeg er fuldt overbevist om, at Landstinget med Tåknemlighed vilde modtage. Paa denne Maade vilde det første Skridt være gjort til en Overenskomst. Men jeg tilstaar, at de Forhandlinger, jeg har hørt i disse Dage, have langt fra at styrke desværre maattet svække dette Haab.

Brandes: Jeg vil tillade mig at fremsætte en ganske kort Udtalelse overfor det ærede Medlem, der nu satte sig. Han begyndte saa saare ædelt med at sige Noget om, at han ikke nogenstunde beahldte sine Modstandere for Mangel paa Fædrelandskærlighed, men han endte ikke nær saa ædelt, thi han endte med en efter hans Mening rimeligvis fin Insinuation til Folk, der havde et andet Fædreland, et Land, som var Europa, medens det ærede Medlem havde det sande Fædreland, som var Danmark. Jeg skal troste det ærede Medlem med, at jeg har den samme Opfattelse af Fædrelandet som han, saa han behøver ikke, i alt Fald ikke naar han disputerer med mig, at udtale sig om de Borgere her i Landet, som have et Fædreland, der hedder Europa. Det kunde det ærede Medlem udmærket godt have sparet sig, især efter den ædle Begyndelse; men det hænger ganske sammen med, hvad det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Kreds (Dinesen) saade, at de Udtryk, jeg havde brugt, vare saarende for den „sande“ Fædre-

landskærlighed. Han talte der efter almindelig Høireflek, og det, haaber jeg, er nu slaaet fast, at baade det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste (Thomsen) og det ærede Medlem for Frederiksborg 3die (Dinesen) og den ærede Krigsminister, der jo seiler under „Patriotismen“s Flag, hørde for sig „den sande Fædrelandskærlighed“ og „det sande Fædreland“ og overlade os de Stumper, vi saa faae at nøies med. Men det er vel ikke værd at bestjæftige sig mere dermed. — Med Hensyn til Sagens Realitet er der kun en Bemærkning, jeg skal tillade mig overfor det ærede Medlem. Han sagde til mig angaaende Kjøbenhavns Befæstning, at hans Meningsfæller havde den Mening, at Kjøbenhavn er det sandhymlige Angrebsobjekt, og det ville de derfor befæste, og at naar Kjøbenhavn ikke var erobret, saa var Krigen ikke endt. Jeg vil dog spørge det ærede Medlem: naar hele Landet er erobret, og Kjøbenhavn ikke er det, er saa Krigen ikke endt? Tror det ærede Medlem paa, at vi her i Landet fortsætte en Krig, efter at hele Landet er erobret med Undtagelse af Kjøbenhavn? Og saa vil jeg endnu kun rette et Spørgsmaal til det ærede Medlem: Hvoraf kommer det, at i de to sidste Krige, vi have ført, blev Kjøbenhavn ikke erobret, der var ingen Fjende, der belejrede Kjøbenhavn, Kjøbenhavn var da ikke det sandhymlige Angrebsobjekt, det blev i det Hele slet ikke angrebet — og dog sluttede vi Fred uden Hensyn dertil?

Thomsen: Jeg vil kun tillade mig at gjøre den sidste ærede Tale opmærksom paa, at jeg har ikke talt om det sande Fædreland. Jeg har talt om et Fædreland med videre Grændser og om det nærværende Fædreland. Jeg kan respektere det som en Mening hos Andre, at de betragte Europa som deres Fædreland, men jeg deler ikke denne Anskuelse. Jeg skal dernæst sige til det ærede Medlem med Hensyn til hans Spørgsmaal, om jeg mente, at naar det øvrige Land var besat, medens Kjøbenhavn ikke var erobret, Krigen da ikke vil være endt — at jeg dertil ubetinget vil svare Nei. Saa længe vore Forsvarsmidler ere i Stand til at kunne yde Modstand mod en Fjende, saa længe er det ikke nødvendigt at ende Krigen. Det, hvorpaa det kommer an i en Krig, er at have den levende Kraft disponibel til at angribe Fjenden, og fra en Fæstning kan der gjøres Udsalg, det have vi set før, det har baade den danske Hær og den danske Flaade gjort. Der vil i et saadant Tilfælde Intet være til Hinder for at fortsætte Krigen. Det er tidligere udtalt her i Thinget, at selv om Syl-